

mijmering

eerste communie

Op drieëntwintig mei 1963 deed ik mijn Eerste Heilige Communie. Het was een zonnige, warme dag, zo'n dag waarop je voelde dat er iets bijzonders met je was, maar wat precies kon je niet zeggen. Drie herinneringen heb ik er aan. Ik vond het droge ouweltje dat aan mijn gehemelte bleef plakken erg vies, ik moest moeite doen om niet te kokhalzen, ik kreeg een horloge van een van mijn oma's en ik was 's avonds zeer verdrietig dat de dag voorbij was.

Het Jezus-in-mijn-hartje-verhaal zei mij niet zoveel. De vroomheid die werd gevraagd bracht ik als zevenjarige goedgelovige gemakkelijk op. Die werd ons overigens door met zorg gekozen lectuur met de paplepel ingegoten. Eén verhaal sprong eruit, dat van een klein negerjongetje in 'de missie' aan wie de paters hadden verteld dat hij zijn eerste communie mocht doen als zijn tandjes gingen wisselen. Het jongetje wilde zo graag dat hij prompt zijn tandjes uit zijn mondje sloeg. Ik vond het een prachtig verhaal, maar ik had er toch ook wel mijn twijfels bij.

Het was heerlijk om die dag het middelpunt van de belangstelling te zijn. Ik leefde er naar toe, samen met alle pakweg zestig tweedeklassers van onze katholieke lagere school. Al was het alleen maar omdat we vanaf dat moment aan het einde van de mis mee naar voren mochten lopen om te communie te gaan, wat ik als kind vooral als een aangename afleiding ervoer.

De volgende dag, eigenlijk 's avond al, was alles weer gewoon. Ik ook, helaas. Een verjaardag kun je nog eens overdoen, deze dag kwam nooit meer terug, daarvan was ik mij, zo jong als ik was, bewust. Van alle speciale dagen was dit misschien wel de mooiste. Aan God werd nog niet getwijfeld en de zon scheen uitbundig. Ik speelde buiten in mijn witte jurk, mocht dingen die ik anders niet mocht. In onze tuin had het bezoek het naar de zin, alles wat goed en lekker was, was voorhanden.

De hemel op aarde voor een kind van zeven.

Marjolijn Sengers, 21 mei 2017